

Broj 64, godina XVI, 03 avgust 2025. godine

...

Poštovani čitaoci,

siguran sam da vas ni ovaj broj Sirijusa neće razočarati.
Imate novu priliku da pročitate jako kvalitetne tekstove.

Srdačan pozdrav,
Č.V.

...

Sadržaj:

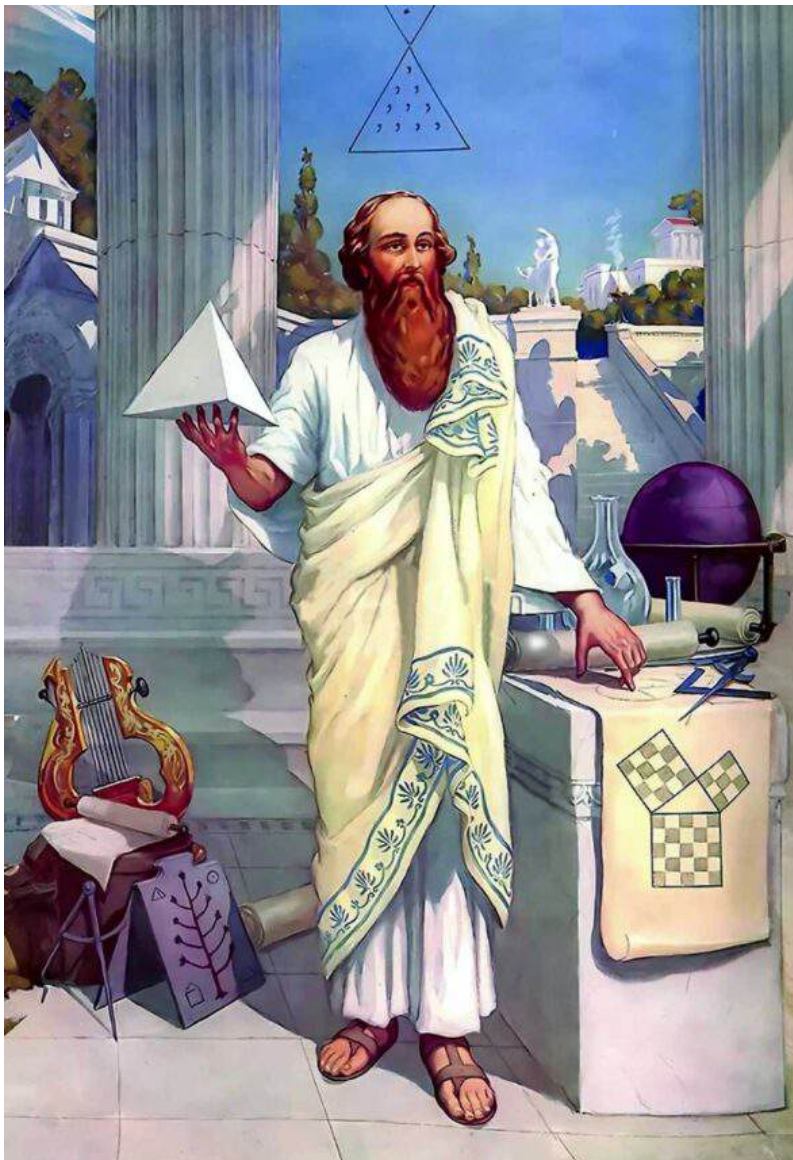
- [64-1 Legenda o Hiramu Abifu](#)
- [64-2 Upoznaj samoga sebe!](#)
- [64-3 Radosne vesti poniznog kandidata](#)
- [64-4 Budimo dobri potomci da bismo bili preci](#)
- [64-5 Broj Pet](#)

64-1 Legenda o Hiramu Abifu

by [Sirijus](#)

in [Sirijus broj 64](#)

Bezvremeni simbol majstorstva i integriteta

[Legenda o Hiramu](#) Abifu nije samo priča o drevnom zanatstvu; to je alegorija koja prevazilazi vreme, nudeći uvid u ljudsku prirodu, potragu za znanjem i večnu borbu između svetlosti i tame. Kao centralna figura u masonskoj tradiciji, [Hiram Abif](#) utelovljuje ideale integriteta, žrtvovanja i neprekidne potrage za istinom. Da bismo u potpunosti cenili dubinu ove legende, moramo istražiti njeno poreklo, simbolički značaj i trajnu relevantnost za čovečanstvo.

Hiram Abif, mastor graditelj, ima duboko značenje unutar slobodnog zidarstva. On predstavlja ne samo zanatstvo i veštinu, već i vrline integriteta, mudrosti i posvećenosti. Da bismo u potpunosti shvatili njegovu suštinu, moramo se udubiti u njegovo poreklo, istorijski kontekst i osnovno značenje, uzimajući u obzir simboličku težinu koju nosi Hiramovo ime.

Istorijsko i mitsko poreklo Hiram Abifa

Ime Hiram Abif obiluje jezičkim i istorijskim bogatstvom. U hebrejskom jeziku, Ab znači "otac", termin koji se često koristi za označavanje majstorstva ili preeminencije. Tako [Hiram Abif](#) nije samo zanatlja, već "otac" svog zanata, figura neuporedive veštine i mudrosti. Njegova priča je ukorenjena u biblijskom prikazu izgradnje Solomonovog hrama, gde se opisuje kao glavni [majstor](#) kojeg je poslao kralj Hiram iz Tira da pomogne kralju Solomonu. Njegova stručnost u metalu, dragom kamenju i drvetu učinila ga je nezamenljivim za ovaj monumentalni projekat.

Ipak, masonska tradicija uzdiže Hiram Abif na visinu njegove istorijske uloge, pretvarajući ga u [simbol](#) moralne i duhovne izvrsnosti. Ova transformacija odražava univerzalnu ljudsku želju za značenjem i večnu borbu između svetlosti i tame. Legenda, kao što je sačuvana u

masonskim ritualima, govori o Hiramovom tragičnom kraju – priča o izdaji i mučeništvu. Tri grubijana, tražeći tajne Majstora masona, suprotstavljaju se Hiramu. Odbijajući da otkrije sveto znanje, biva udaran i ubijen, a njegovo telo skriveno i kasnije otkriveno u simboličnom činu vaskrsenja. Ova priča, iako istorijski neproverena, služi kao snažna metafora za iskušenja ljudskog duha. U analima biblijske istorije, Hiramovo ime se pojavljuje sa blagim varijacijama. Kralj Tira ga naziva Hiram Abi (2. Hronike 2:13) u svom pismu kralju Solomonu i Hiram Abiv (2. Hronike 4:16) kada prepričava rad koji je Hiram obavio. Ove reči, kada se prevedu, naglašavaju njegov poštovani status, označavajući "moj otac" ili "njegov otac." Ime [Hiram](#) samo po sebi predstavlja svedočanstvo o njegovim izuzetnim veštinama i poštovanju koje je uživao.

U jednom od prevoda (Luter) imena Abif, je zamenjeno ravno "v" sa ostrim "f", što je kasnije usvojio Anderson u masonskim konstitucijama. To je učvrstilo ime Hiram Abif unutar masonske tradicije, odajući tako počast veštom zanatliji kojeg je kralj Hiram iz Tira poslao da pomogne kralju Solomonu u izgradnji Hrama.

U hebrejskom jeziku, termin "Ab" znači otac, proširujući se izvan očinskih veza da označi poštovanu poziciju i stručnost. Tako je titula "moj otac" ili "njegov otac" izražavala znak poštovanja. [Hiram Abif](#), majstor zanata neuporediv u svojoj izuzetnosti, utelovljuje ovo poštovanje i priznanje, prepoznat kao "otac" svog zanata.

Priča o Hiramu Abifu je složena i isprepletena sa izgradnjom Solomonovog hrama, simbolizujući jedinstvo ljudskog napora i božanskog nadahnuća. Uprkos istorijskim nejasnoćama i evoluirajućim legendama, njegova uloga ostaje integralna za masonsku tradiciju.

Temelj pisane legende leži u Solomonovom zahtevu kralju Hiramu iz Tira za veštima radnicima i materijalima. Među zanatlijama koji su poslani bio je Hiram Abif, opisan kao vešt radnik u raznim materijalima, neuporediv zanatlija čiji su doprinosi Hramu bili monumentalni. Njegova stručnost u radu sa bronzom i drugim materijalima ostavila je neizbrisiv trag na svetom zdanju.

Priča, kako je ispričana u biblijskim tekstovima, otkriva duh saradnje koji je definisao izgradnju Solomonovog hrama. Hiram Abifovo učešće nije bilo samo uloga zanatlje, već vizionarskog umetnika čije veštine prevazilaze obične. Stubovi, fontane i svete posude koje je stvorio nisu bili samo funkcionalni elementi već simbolički prikazi božanske lepote i reda.

Simbolika i masonska tradicija

Legenda o Hiramu Abifu, unutar konteksta slobodnog zidarstva, služi kao moralna i filozofska alegorija. Ona utelovljuje principe integriteta, posvećenosti i potrage za izvrsnošću. Hiramova nepokolebljiva posvećenost svom zanatu, čak i suočena sa nedaćama, je svedočanstvo o vrlinama koje slobodno zidarstvo nastoji da usadi u svoje članove.

Priča o Hiramu Abifu takođe nosi dublje filozofske implikacije. To je meditacija o prirodi ljudskog napora i potrage za znanjem i mudrošću. Izgradnja Hrama, sa svojim složenim dizajnom i simboličkim elementima, može se posmatrati kao metafora za izgradnju vlastitog karaktera i potrage za prosvetljenjem.

Hiramova tragična sudbina, kako je ispričana u masonskoj tradiciji, naglašava neizbežnost iskušenja i teškoća na životnom putu. Njegova smrt od strane onih koji su želeli da prisilom izvuku njegove tajne je dirljiv podsetnik na opasnosti znanja i žrtve koje mogu biti potrebne u njegovoj potrazi.

Ipak, Hiramovo nasleđe živi dalje, ne samo u fizičkim strukturama koje je pomogao da se stvore, već i u vrednostima i principima koje je otelotvorio. Njegova priča je poziv budućim generacijama da poštuju ideale majstorstva, integriteta i potrage za znanjem.

Legenda u kulturnom kontekstu

Ova legenda nije izolovana priča već je isprepletena sa složenijim tkanjem ljudske istorije i kulture. Figura glavnog majstora zanata, poštovanog umetnika, pojavljuje se u raznim oblicima kroz civilizacije. Od Hefesta u grčkoj mitologiji do Vulkana u rimskoj tradiciji, arhetip glavnog kovača je bio stalno prisutan.

U nordijskoj mitologiji susrećemo figuru Vejlanda Kovača, čija legenda nosi upečatljive sličnosti sa onom o Hiramu Abifu. Vejland, poput Hiram, bio je majstor svog zanata, čije su veštine bile neuporedive. Obe figure su pretrpele iskušenja i nevolje, a njihove priče služe kao alegorije za borbu i trijumf ljudske kreativnosti i ingenioznosti.

Upornost ovog arhetipa kroz kulture govori o univerzalnom priznanju važnosti zanatstva i umetnosti. Glavni zanatlija nije samo radnik već stvaralac, donosilac reda iz haosa i simbol harmonične igre između ljudske veštine i božanskog nadahnuća.

Proširenje legende: Filozofske refleksije

Legenda o Hiramu Abifu proširuje se izvan svog istorijskog i kulturnog konteksta da obuhvati duboke filozofske refleksije o ljudskom stanju. Ona služi kao ogledalo kroz koje možemo promišljati o sopstvenim životima, vrednostima i težnjama.

Bogata je simbolikom, svaki njen element nudi prozor u dublje istine postojanja. Sam [Hiram](#) predstavlja ideal prosvetljenog pojedinca, onoga koji teži da izgradi ne samo fizičke strukture već i građevinu zazdanu od moralnih i duhovnih vrednosti života. Njegova smrt i vaskrsenje simbolizuju cikličnu prirodu postojanja – večnu igru stvaranja, uništenja i ponovnog rađanja. U tom smislu, legenda prevazilazi svoj masonski kontekst, nudeći bezvremene uvide u prirodu ljudskog napora.

Tri grubijana koji se suprotstavljaju Hiramu predstavljaju sile neznanja, pohlepe i nasilja koje nastoje da podrivaju potragu za istinom i vrlinom. Njihov zahtev za "tajnama" Majstora masona simbolizuje ljudsku tendenciju da traži prečice do mudrosti, da žudi za znanjem bez rada na samospoznaji. Hiramovo odbijanje da popusti, čak i pred smrću, utelovljuje hrabrost potrebnu da se zadrže sopstveni principi i integritet koji definiše pravog majstora.

Otkrivanje Hiramovog tela i njegovo naknadno simboličko vaskrsenje simbolizuju trijumf svetlosti nad tamom, istine nad lažima. To je podsetnik da, iako je put vrline često pun iskušenja, nagrade upornosti su večne. Ova tema duboko odjekuje ljudskim iskustvom, nudeći nadu i inspiraciju onima koji se suočavaju sa poteškoćama u sopstvenim životima.

Potruga za znanjem i prosvetljenjem

Hiram Abifova nepokolebljiva posvećenost svom zanatu simbolizuje ljudsku potragu za znanjem i prosvetljenjem. Njegov pažljiv rad na Hramu predstavlja potragu za istinom i razumevanjem, putovanje koje zahteva kako intelektualnu strogu disciplinu, tako i duhovnu perspektivu. Izgradnja Hrama može se posmatrati kao metafora za izgradnju nečijeg karaktera, gde svaki kamen predstavlja naučenu lekciju, a svako klesanje kamena označava lično usavršavanje.

Vrlina integriteta

Integritet je centralna tema u Hiramovoj priči. Njegovo odbijanje da otkrije tajne svog zanata, čak i pod pretnjom smrću, ističe važnost ostajanja vernom svojim principima. U svetu prepunom etičkih dilema i moralnih izazova, Hiramova nepokolebljiva posvećenost svojim vrednostima služi kao snažan podsetnik na važnost integriteta. Uči nas da prava veličina ne leži u postizanju materijalnog uspeha, već u očuvanju naših etičkih standarda i ostajanju postojanima pred nevoljama.

Vrednost zanatstva

[Legenda o Hiramu](#) Abifu naglašava vrednost zanatstva i težnju za izvrsnošću. U eri masovne proizvodnje i potrošne robe, posvećenost i veština majstora zanatlje su kvaliteti koji treba ceniti i veličati. Hiramov pažljiv rad na Hramu podseća nas da je težnja ka savršenstvu

plemenit napor, onaj koji uzdiže kako stvaraoca tako i kreaciju. Poziva nas da se ponosimo svojim radom, da težimo izvrsnosti i da prepoznamo inherentnu vrednost zanatstva.

Uloga mita i simbolike

Trajna snaga Hiramove legende leži u njenoj bogatoj simbolici i mitskim elementima. Mitovi imaju jedinstvenu sposobnost da kroz naraciju i slike prenose složene istine, prevazilazeći ograničenja racionalnog diskursa. Priča o Hiramu Abifu, sa svojim simboličkim elementima i alegorijskim slojevima, poziva nas da istražimo dublja značenja ugrađena u narativ. Podstiče nas da se bavimo mitom ne samo kao istorijskim prikazom, već kao izvorom mudrosti i inspiracije.

Filozofska dubina legende o Hiramu

U svojoj suštini, legenda o Hiramu Abifu je meditacija o prirodi ljudskog postojanja i potrazi za smislom. Izaziva nas da razmislimo o sopstvenim ulogama kao graditelja – svojih života, svojih zajednica i svog sveta. Hiramov rad na Hramu nije samo čin izgradnje, već i učešće u božanskom poretku, podsetnik da ljudski trud, kada ga vodi mudrost i vrlina, može uzdići dušu.

Legenda takođe poziva na refleksiju o ulozi zanatstva i kreativnosti u ljudskom društvu. Od drevnih mitskih kovača do majstora graditelja srednjovekovnih katedrala, biti zanatlija je oduvek značilo biti figura poštovanja. Hiram utelovljuje ovu tradiciju, stojeći kao most između materijalnog i duhovnog. Njegov rad na Hramu je svedočanstvo o transformativnoj moći kreativnosti, podsećanje da je čin stvaranja sam po sebi sveti napor.

U širem smislu, legenda o Hiramu Abifu govori o univerzalnoj ljudskoj potrazi za znanjem i prosvetljenjem. "Tajne" koje [Hiram](#) čuva nisu samo tehničke veštine ili ezoterično znanje; to su dublje istine postojanja, razumevanje sebe i svog mesta u kosmosu. Legenda nas podseća da se prava mudrost ne može ukrasti ili dati – ona se mora zaslužiti kroz trud i nepokolebljivu potragu za istinom.

Trajna relevantnost lika i dela Hiram Abifa

U dobu obeleženom brzim tehnološkim napretkom i dubokim društvenim promenama, lekcije iz Hiramove priče ostaju relevantne. Pozivaju nas da očuvamo integritet, da tražimo mudrost i da težimo harmoniji između materijalnog i duhovnog. Legenda nas poziva da razmislimo o vrednostima koje vode naše živote i o nasleđu koje želimo da ostavimo budućim generacijama.

Priča o Hiramu Abifu takođe služi kao priča upozorenja, podsećajući nas na opasnosti neznanja, pohlepe i nasilja. Tri grubijana koji pokušavaju da ukradu tajne Majstora masona predstavljaju tamnije aspekte ljudske prirode, sile koje pokušavaju da podrivaju potragu za istinom i vrlinom. Hiramova postojanost pred ovim silama snažan je podsetnik na važnost moralne hrabrosti i potrebu da branimo principe koji definišu našu humanost.

Dok sagledavamo legendu o Hiramu Abifu, možemo izvući dragocene lekcije koje odjekuju izazovima i prilikama našeg vremena. Priča nudi bezvremenu poruku koja govori o suštini ljudskog iskustva i pruža smernice za buduće generacije.

Prihvatanje promena i inovacija

U svetu obeleženom brzim tehnološkim napretkom i društvenim promenama, [legenda o Hiramu](#) Abifu podseća nas na važnost prihvatanja promena i inovacija. Hiramova kreativna rešenja i vizionarski pristup svom zanatu predstavljaju duh inovacije koji pokreće napredak. Dok se krećemo kroz kompleksnost modernog sveta, neka nam Hiramova ingenioznost i prilagodljivost budu inspiracija. Koristimo našu kreativnost za izgradnju boljeg budućnosti.

Očuvanje etičkih principa

U eri u kojoj su etički izazovi stalno prisutni, vrlina integriteta ostaje relevantna kao i uvek. Nepokolebljiva posvećenost Hiram Abifa svojim principima služi kao vodič i za pojedince i društva koja nastoje da očuvaju etičke standarde. Dok se suočavamo sa moralnim dilemama i upravljamo složenim odlukama, neka nam važnost vernosti sopstvenim vrednostima i delovanje sa integritetom budu podsetnik na ispravan put.

Negovanje kulture izvrsnosti

Težnja za izvrsnošću je bezvremena vrednost koja prevazilazi generacije. Posvećenost zanatu Hiram Abifa i njegova neprekidna potraga za savršenstvom podsećaju nas na važnost težnje za izvrsnošću u svemu što radimo. Bilo u našem privatnom životu, profesionalnim poduhvatima ili društvenim doprinosima, neka nam obaveza prema najvišim standardima kvaliteta i ponos na svoj rad budu inspiracija.

Razvoj i izgradnja mudrosti

Filozofske pouke ugrađene u legendu Hiram podstiču nas da kultiviramo mudrost i angažujemo se u promišljenoj refleksiji. Neka nam bude važno da promišljamo dublja značenja svojih dela i odluka. Prihvatanjem mudrosti prošlosti i vođeni bezvremenim lekcijama mita i alegorije, možemo steći dragocene spoznaje koji oblikuju i našu sadašnjost i našu budućnost.

Hiram Abif: Simbol bezvremenih vrednosti

Legenda o Hiramu Abifu prevazilazi svoje istorijske korene, nudeći bezvremenu poruku koja odjekuje sa pojedincima širom kultura i generacija. Njegova posvećenost, veština i integritet služe kao svetionik za buduće generacije, podsećajući nas na trajnu vrednost zanatstva, mudrosti i težnje za izvrsnošću.

Dok razmišljamo o Hiramovoj priči, prenosimo njenu bezvremenu poruku. Težimo za izvrsnošću u svemu što radimo. Poštujemo nasleđe onih koji su došli pre nas gradeći budućnost koja počiva na principima znanja, veštine, istine i mudrosti.

Neka legenda o Hiramu Abifu služi kao svetionik onima koji će naslediti svet koji oblikujemo. U društvu koje sve više pokreću prolazne želje i površna dostignuća, sećajte se vrednosti dubine, integriteta i svrhe. Prava mera napretka leži ne u visini naših tornjeva ili širini naših carstava, već u snazi našeg karaktera i mudrosti naših izbora.

Dok gradimo budućnost, neka naš rad bude vođen principima istine, pravde i saosećanja. Težimo ne samo stvaranju materijalnog bogatstva, već i duhovnog i moralnog bogatstva. Setimo se da je čin stvaranja sam po sebi sveti poduhvat, učestvovanje u božanskom poretku, a naš rad svedočanstvo transformativne moći kreativnosti i trajne vrednosti ljudske težnje.

Iznad svega, neka priča o Hiramu Abifu podseća na važnost moralne hrabrosti. U svetu često obeleženom sukobima i neizvesnošću, sposobnost očuvanja svojih principa, čak i kada je suočena sa nedaćama, jedna je od najvećih vrlina. Neka nas Hiramova postojanost inspiriše da čvrsto stojimo u svojim uverenjima, da tražimo istinu i mudrost, i da branimo vrednosti koje definišu našu ljudskost.

Jer na kraju, nisu spomenici koje ostavljamo za sobom ti koji nas definišu, već nasleđe naših dela i svetlost koju unosimo u svet. Neka nas [legenda o Hiramu](#) Abifu vodi na našem putovanju, i neka naš rad bude svedočanstvo trajne moći ljudskog duha.

Br.: Zox

PL No 5 Nemanja na Or.:Niš
6025. G.:I.:S.:

64-2 Upoznaj samoga sebe!

by Sirijus

in Sirijus broj 64

Savremena psihološka i duhovna obrada masonskih principa i simbola držeći se svog osnovnog cilja: intelektualno i moralno unapređenje ljudskog društva, masonerija je oduvek težila savremenosti, te stoga budno pratila i zdušno primenjivala najnovije tekovine naučnog i društvenog razvoja. U Konstituciji Velike Lože Francuske ističe se trodimenzionalnost ritualnog rada, koju čine: racionalnost, duhovnost i etika. Italijanski Veliki Majstor Fabio Venzi, sociolog po obrazovanju i sa reputacijom vrhunskog piznavaoca masonerije, religije i simbolizma u današnjem Svetu, svoje poznato istupanje pod nazivom "Zapostavljanje ezoterije i profanisanje Masonerije" u Velikoj Loži Italije, u Rimu 25. Februara 2006. Godine, počinje rečima: Duše su izgubile svoja krila, što predstavlja jednu metaforu koja ima svoje poreklo u Platonovim delima, sa ciljem da se ukaže na trenutak ili vreme kada duša gubi korak, kada slabi pokretačka sila koja je pokreće ka nebu, ka uzvišenom i božanskom, i kada jačaju sile koje je usmeravaju ka materijalnom, telesnom i inferiomom.

U mojoj knjizi "Psihološki i duhovni osnovi Slobodnog zidarstva", i u brošuri "Žiske u tami – jedan pokušaj razumevanja masonske ideje", kao i na naša prethodna dva skupa, već je sa moje strane dosta toga rečeno o ovim temama, tako da sada ništa od toga nebi ponavljao. Usmerio bi se većeras na neka nova pitanja, kao što su karakteristike i odnos našeg Spoljašnjeg, lažnog Ja, uma ili Ega i našeg Unutrašnjeg, pravog Ja – koje u duhovnim naukama srećemo pod različitim imenima. Trudiću se da budem u tome sasvim konkretan i praktičan, posebno u smislu, kako se to sve odražava na naše masonske, životne i poslovne cjeve i kako generišemo energiju neophodnu za njihovo sprovođenje.

Sam moto "Upoznaj samoga sebe!" koji takođe potiče iz duhovne zaostavštine Stare Grčke prvenstveno ukazuje na jedan duhovni – unutrašnji pravac rada i samoistraživanja, sa ciljem dolaska do same suštine ljudskog bića, koja se istovremeno smatra i šifrom za razumevanje celokupnog Univerzuma. Ipak, u naše današnje vreme i u našoj sadašnjoj masonskoj i životnoj praksi, ovaj izreci više pridajemo jedno psihološko i racionalno objašnjenje i pravac delovanja, te je delimo u tri dela:

1. Upoznaj samoga sebe.
2. Obogati se (obrazuj, kultiviši, oplemeni, "oteši" (kako to kažemo u našem Prvom inicijacijskom stepenu), ojačaj, sačuvaj i stekni imovinu,...).
3. Mudro gazduj, dobro upravljaj sa sobom i svim svojim raspoloživim resursima.

Možemo se svi lako složiti da nema ničega lošeg niti štetnog u ovim daljim koracima, 2 i 3, ličnog razvoja i životnog napredovanja, pod uslovom da su primenjeni najviši etički kriterijumi, kao i da manje-više, balansirano i ujednačeno radimo u ovom drugom, unutrašnjem smeru, na pravcu otkrivanja naše najdublje prirode.

Drugim rečima, nastojimo da uvek između dve krajnosti održavamo balans, tzv. srednji put. U našim ritualima i u masonskoj literaturi za ovaj najdublji deo samoga sebe se koristi jedan široki i uobičajan izraz duša (engl. SOUL), očigledno sa namerom da se promoviše tolerancija i osigura sloboda i širina u praksi i primeni različitih duhovnih škola i tradicija, kao i u domenu ličnog doživljaja i tumačenja svakog pojedinca. U isto vreme je ovaj termin i složen, zato što se pojam duše može dalje deliti, na primer na: inteligencija (svest), mentalna energija i razne sposobnosti, što je u suprotnosti sa prirodom i svojstvima ovog našeg najdubljeg dela sebe, koji se smatra celovitim i nedeljivim. U našoj masonskoj terminologiji, znatno češće su u upotrebi izrazi kao: put Svetlosti, Bratska ljubav, pa i sama reč Bratstvo, što su samo neki od uobičajnih tzv. "pozitivnih indikatora" i neizostavnih plodova čovekovog napredovanja u tom smeru – ostvarenog kontakta i stabilizovanog odnosa sa svojim Unutrašnjim Ja. U mnogim drugim školama duhovnog razvoja, ta, da je

nazovemo poslednja stanica duhovnog prodiranja, tj. doživljaj samorealizacije, otkrovenja ili prosvetljenja, naziva se: Atman (u Budizmu), stanje Ja jesam, ili Ja sam onaj koji je oduvek bio (u Hrišćanstvu), Duhovno Ja (kod Štajnera, u Antropozofiji), Individualna Svest (u filozofiji), Božja čestica (u savremenoj literaturi), Individua (kod Bernera u kliringu), Tetan u sajentološkom sistemu treninga i samorazvoja. Kod oba ova poslednje pomenuta. i u osnovi kod većine novih i savremenijih treninga ličnih sposobnosti i psihoterapije, potencira se povezanost i međusobno preklapanje između psihološkog i duhovnog rada.

Na neophodnost povezivanja duhovnosti i psihologije, ili da tačnije kažemo psihoterapije, prvi je ukazivao već tridesetih godina prošlog veka Izrael Regardije, [sekretar](#) čuvenog i poznatog engleskog duhovnog bratstva "Zlatna Zora", koji je u svojoj knjizi "Srednji stub" još tada, preporučivao svim duhovnim aspirantima prethodni tretman Frojdovom psihoanalizom, koja je bila jedina psihoterapijska škola i praksa tog vremena. Razlozi su jednostavni, prvenstveno zbog toga da bi se osobi samoj pomoglo da izbegne lutanja i eventualna razočarenja, te da bi se pojasnili razlozi i motivi za samo uključivanje u duhovni rad.

U našoj sredini, i sa tačke gledišta pravoslavne duhovnosti, to je uspešno radio poštovani Vladeta Jerotić, na jednom teoretskom nivou u formi svojih javnih nastupa, bezbrojnih predavanja i više napisanih knjiga. Sve do kraja prošlog veka zapravo je i dalje vladao jedan tihi antagonizam između ove dve oblasti: duhovnosti i psihoterapije. Naime, psihoterapeuti su smatrali da je svaki vid duhovnosti jedna vrsta slabosti i bežanje od suočavanja sa konkretnim i stvarnim životnim izazovima, kao što su posao i porodica. Dok su na drugoj strani, duhovni tragaoci često smatrali da je psihoterapija nešto što je samo za umno oštećene ljude, a i povrh toga, nešto sporo i skupo, te da je zapravo Bog i vera ono što je najbolji lek za sve životne teškoće. U današnje vreme se to stajalište značajno promenilo, pa se čak danas u psihoterapiji više na ceni one škole i pristupi, koji baštine u svojim učenjima i duhovne osnove i te dublje dimenzije čovekovog bića. Pri tome se potencira da je potrebno jasno razlučivati koje su čovekove životne teškoće u svojoj osnovi psihološke a koje su duhovne prirode. Mnogi to uspešno mikšaju u svojim pričama, kao i napred pomenuti i poštovani akademik Jerotić i to kod publike dobro prolazi i potencira složenost i dubinu rada na sebi, kao i što budi u nama interesovanje i potrebu za nečim mističnim i tajanstvenim. Međutim, istovremeno stvara i konfuziju, posebno kod praktičara, gde, kao i u svakom drugom zanatu, se živi, ne od priče, nego od primene i rezultata svoga rada. Stoga je nužno diferenciranje i jasna podela u svrhu primene adekvatnih radnih postupaka i tretmana. Na primer, ako čovek ima problem sa svojom suprugom, to je u osnovi psihološki problem, ali ako je preokupiran i zapitan nad svrhom života i traženjem smisla sopstvenog postojanja – onda je to duhovna tema.

U sobi izgubljenih koraka, pre samog prijema u Bratstvo, na zidu je stajao natpis VITRIOL, koji je uključivao zadatak "spuštanja do najdubljeg sloja sebe samog i pronalaženja kamena temeljca na kome treba izgraditi novi život." Jedna od zamerki mog recenzenta u vezi moje knjige "Psihološki i duhovni osnovi Slobodnog zidarstva", našeg uvaženog i dragog Brata Čede Vasića jeste moje često, tj. na više mesta u knjizi, potenciranje ove stare alhemijske instrukcije. Ipak, zbog njene eksplicitnosti i važnosti za temu koju večeras razmatramo, ne mogu a da je i sada ne navedem. Dakle, imajući u vidu ovaj putokaz, stari alhemijski recept, hajde da se ponovo vratimo na unutrašnji rad, na dušu, odnosno na to najsuptilnije jezgro nas samih. Evo, radi bližeg definisanja ovog pojma, kako ga opisuje Ron Habard u svom Sajentološkom rečniku: TETAN (od grčkog slova teta,); izvor života i život sam; svesnost o svesnosti, sa svim potencijalima, ali bez materije, talasne dužine, vremena i lokacije; osoba sama – ne telo, ime, um, ili bilo šta drugo; individualni identitet – centar svesti, jedinstven i nedeljiv; čist i centralni deo unutrašnje strukture koji je sposoban da razume i da pravi izbore; poseduje sposobnost da se materijalizuje, da stvara proctor, energiju i materiju.

U Školi kliringa, koristimo nešto jednostavniju definiciju: "Individua je najdublji deo čovekovog bića, koja poseduje sposobnost da bude svestan igara sopstvenog uma i sposobnost da se distancira od njega."

Kada smo sada, na kratko, pojasnili daj deo našeg Unutrašnjeg ili pravog Ja, kojim se bavimo u duhovnosti, da pogledamo malo detaljnije i svoje Spoljašnje ili lažno Ja, koje predstavlja predmet izučavanja psihologije. Najčešće se definiše kao Ego ili ličnost, što u osnovi, označava naš um i celokupno čovekovu mentalnu strukturu, uključujući emotivni i fizički, tj. telesni aspekt čoveka. Da počnemo od toga šta je ego i koje su njegove osnovne karakteristike. U najkraćem, ego je slika koju u svom umu imamo o sebi. Ego se formira od trenutka rađanja i sastoji se od sećanja, priča, emocija, verovanja, ličnog imena, stavova. Predstavlja proizvod našeg identiteta, našeg osećaja sebe, onoga što prepoznajemo kao "Ja". Osećaj važnosti i poštovanja. Ego je naš mehanizam za preživljavanje, koji nas stalno bombarduje mislima, emocijama i požudama i sprečava nas da uvidimo šta se zaista oko nas dešava. Blokira svest i mi život provodimo u mislima o onome šta je bilo ili šta bi moglo biti. Ako se poistovetimo sa njime i dozvolimo da se "naduva" i, u tom slučaju, da sasvim zavlada nama onda ćemo imati ograničen pogled na Svet. Ego voli da uvek bude u pravu i deluje iz pozicije straha, privlačeći negativnu energiju iz naše okoline. Ego uvek želi nešto od drugih ljudi ili situacija. Uvek ima skrivene motive, osećaj da "ovo nije dovoljno", osećaj nedovoljnosti ili nedostatka koje treba popuniti. Koristi ljude i situacije da dobije ono što želi, ali čak i kada je uspešan, nikada nije dugo zadovoljan. Često ego ne uspeva postići svoje ciljeve, a u većini slučajeva, jaz između onoga što "želim" i "onoga što jeste" postaje izvor stalne muke i tuge. Moj učitelj kliringa Čarls Berner je često isticao da "svo zlato i sve žene ovog Svetla ne mogu da zadovolje samo jednog muškarca." Ako bi u muzici tražili odgovarajuću pesmu ili bolje reći himnu za ego, onda bi to mogao biti poznati hit Roligstonsa: "I can't get no satisfaction" (Ništa me ne može zadovoljiti).

Ego može biti i sasvim umanjen ili poništen i te dve krajnosti se najlakše prepoznaju u procesu pregovaranja. Tzv. "tvrdi" pregovarači nastupaju iz pozicije jakog ega u nastojanju da izvuku maksimum za sebe. Nasuprot njima, osobe sa slabim egom ponašaju se kao "meki" pregovarači, spremni da private svaku ponuđenu opciju, po principu "daj što daš". Odgovorne i zdrave pozicije bi podrazumevale ravnopravan partnerski odnos u kome bi obe strane nastojale da izvuku svoj maksimum, tzv. Win Win" pozicija. U tom slučaju bi na sceni imali dva zdrava ega. Zdrav ego je čovekova prirodna i uravnotežena pozicija i željeni cilj ličnog razvoja, koji se nalazi u središtu između ovih dveju krajnosti.

Kada je konkretno masonerija u pitanju, evo šta o egu možemo naći u inostranoj literaturi ili stranim sajtovima? Citiram (MasonicWorld.com):

"Često možemo čuti da je neki naš masonski starešina u nekom svom ego-tripu, ili da je zapao pod velikim uticajem sopstvenog ega. Takva zapažanja nisu sasvim bez osnova. Bilo je i ima masonskih starešina koji su poneseni sopstvenom važnošću, zaboravili ko su i odakle su došli, te su dozvolili da titula sasvim zagospodari nad njima. No, starešine nisu jedini čiji ego ima tu tendenciju da nanosi štetu našem Zanatu. Skoro u svim Radionicama imate de žurne lovce na nečije greške, koji nikada neće biti sasvim zadovoljni i uvek će iskoristiti svaku priliku da kritikuju, da nešto zameraju, da negoduju na ovaj ili onaj način – da praktično služe kao detektori za pronalaženje i najmanjih grešaka i propusta. Njihov ego, kao i njihova potreba da budu primećeni, da istaknu sopstvenu važnost, deluje na starešinu i oficire tako kao da se ovi stalno provlače kroz neko trnje".

Naravno, da i mi ovde u našoj sredini lako možemo prepoznati slične tendencije i stalne pratiocice našeg masonskog rada, a posebno ako se osvrnemo na nekoliko zadnjih decada masonske istorije u našoj zemlji – pored drugih važnih faktora ego je bio jedan od bitnih razloga naših cepanja, podela i opšteg slabljenja. Kako? Zašto? Pa zato što naduvani Ego neizostavno prate: ponos, gordost i arogancija. To su najbolji prijatelji i zaštitnici naduvanog ega. Ovo pitanje postaje utoliko složenije za rešavanje i usmeravanje na ispravan kurs unutrašnjeg rada, zato što u Bratstvo, po pravilu, primamo uspešne i ostvarene ljude, što u dobroj meri podrazumeva snažan i naduvani ego. Sam prijem u Bratstvo i napredovanje na lestvici stepena inicijacije i prihvatanja novih odgovornih dužnosti, još više može da osnaži čovekov ego. I to je ono o čemu govori naš Brat Fabio Venzi, kada kaže da jačaju sile koje su usmerene ka materijalnom, telesnom i inferiornom. To je put koji vodi ka izolaciji, gordosti, aroganciji i svemu onome što je suprotno od napredovanja na unutrašnjem radu, koji, kao što znamo, karakteriše jednakost i ljubav među ljudima. Zanimljivo je da po ovom pitanju gordosti masonerija, hrišćanstvo, judizam i savremena psihoterapija imaju podudarne stavove. Zar se kod nas u Masoneriji ne kaže da smo svi "pod libelom", nema viših i manjih, svi smo u istoj ravni.

Kada je u pitanju naša religija Pravoslavlje, evo nekoliko navoda sa jednog od crkvenih sajtova (Pravoslavna crkva u Mirjevu):

"Gordost je atentat na sve vrline. Ona je smrt svakog dobra. Gordost je na prvom mestu, grob ljubavi. Onde gde ima ljubavi nema gordosti. Gordost znači isticanje svojih prednosti. Tuda vrlina za gordost predstavlja izvor prikrivene mržnje i potajne zavisti. Gordost ne znači samo

uništenje ljubavi, nego i uništenje harmonije uopšte, uništenje istine stvari, ona znači odsustvo osećaja stvarnosti. A zato baš i jeste stvarnost (psihološki: moć sadašnjeg trenutka) najbolji lek protiv gordosti. Gordost je najsvirepija i najneukrotivija zver, koja naročito napada savršene. Ona ih sa ljutim ujedom proždere u trenutku kada oni gotovo dostižu sam vrh vrлина. Gordost je najtajniji greh, ali zato i najrasprostranjeniji. Ona je svojim kužnim klicama zarazila skoro sve nas. Svi smo mi njeni najponizniji i najposlušniji robovi. Gordost se potajno zavlači u sve kuteve naše duše, protkiva sve naše misli, prožima čitavo naše delanje. Nijedno vreme i nijedan uzrast čovekov nije lišen gordosti."

Jevrejska kapica kipa ili jarmulke nose se kao znak podčinjavanja Bogu, odnosno kao [simbol](#) svesnosti da postoji neko ko je iznad nas kao ljudskih bića. Ortodoksni jevreji nose ovu kapu stalno na glavi, ali svi Jevreji su obavezni da je nose u sinagogi, praktično ne možete na službi ući bez nje na glavi. Dakle, i u jevrejskom učenju gordost se smatra najvećom čovekovom manom. Samo po sebi se razume da će stanje gordosti, pored već svega rečenog, značajno uticati na postavljanje ličnih ciljeva i određivanje životnih prioriteta. I to posebno u smislu da čovek želi više za sebe nego što to objektivno može i što bi odgovaralo njegovim stvarnim potencijalima i mogućnostima. Po pravilu, to donosi frustraciju i razočarenje. Takođe, najčešće je praćeno i manjkom energije da se postavljeni ciljevi spovedu do kraja. Zbog čega? Energija koju naše spoljašnje i lažno Ja, naš ego, generiše dolazi iz iz emocije straha i uvek neizvesne budućnosti. To je permanentna borba za opstanak. Na drugoj, unutrašnjoj strani, bolje poznavanje sebe dovodi do jasnijeg osećaja svoje sopstvene misije i mnogo realnijih i primerenijih ciljeva koji iz toga proističu. To znači manje stresa, frustracija, sukoba sa drugima i više ostvarenog životnog ispunjenja i osećaja samoostvarenosti.

I, na kraju, ono što je ključno, što smo bliži sebi i svojoj unutrašnjoj prirodi, svom pravom Ja, u toj meri otvaramo unutrašnje i skrivene rezervoare jedne iskonske životne energije, moćne unutrašnje sile, koja se u indijskoj duhovnoj tradiciji naziva kundalini. Dakle, pravilo glasi, što smo bliži svom istinskom unutrašnjem Ja u toj meri je snažniji i čistiji naš energetski potencijal, odnosno jača čovekova pokretačka sila. I, da se vratimo na početak, duša ponovo dobija svoja krila.

*VNLS Radionica br. 3. Vrnjačka Banja,
29-30. Septembar 6023.G:I:S:
D.I.*

64-3 Radosne vesti poniznog kandidata

by Sirijus

in Sirijus broj 64

Na pravom mestu i u pravo vreme Reč ima nestvarnu snagu.
U početku se veruje u tu reč.
Govorom izražavamo sebe i bez govora sve što postoji ne vredi.
U našem govoru drugi ljudi vide sebe.
Ta Svetlost nadjačava svu tamu i tama ne može da je obuzda.
Pobožan čovek je Milostiv i Ponizan. On je svedok dešavanja i svi mu veruju.
On se ne nameće, samo je svedok dešavanja.
Svetlo istine obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet.
Čovek postoji u svetu i Svet u čoveku, ali Svet ga ne poznaje.
Njegova osećanja ga ne prihvataju. Nije siguran u sebe, u svoja razmišljanja i svoje zaključke.
Ali one koji ga prihvataju, on uzdiže u nebesa, i daje im moć.
Ovde nema materijalnog: telom, voljom ili naredbnom, niti slučajnog, već isključivo, i samo duhovnog.
Kada se ideje materijalizuju, mi osećamo dobrobit i istinu, jer u tome vidimo Boga.
Ponizan čovek je Svedok. A onaj koji potvrđuje njegovo, bitniji je od njega, jer svedoči o iznetom.
I od njegove veličine mi vidimo blagorod.
Posle haosa i nereda dolazi Zakon, a dobrobit i istina postaju od Preporođenog i Opšte-Prihvaćenog. Mora da postoji Red i Zakon, i

Ljubav i Istina.
Boga nikad niko nije video. Dok je čovečanstva postojaće Preporođeni Glasnici koji ga opisuju i najavljuju.
Ovo je svedočanstvo Poniznog kandidata, kad Zahvalni i Pokorni, iz Mirnog Prebivališta, poslaše Duhovnike, i Posvećene u nadi, da ga zapitaju: “Ko si ti?”
Kandidat prizna i reče: “Ja nisam Predodređen, Prihvaćen i Preporođen.”
“Ko si dakle? Smeš li načiniti neko čudo?”, “Ne smem“, “Hoćeš li najaviti Predodređenog“, Reče: “Neću” “Možeš li predvideti Preporod?”, I reče: “Ne mogu.”
“Ko si dakle? Da možemo kazati onima što su nas poslali: Šta kažeš za sebe? “
“Ja sam glas onog što govori, ali ga niko ne razume:“ ”Stvorite uslove za Boga, Slava Bogu.“
Oni behu poslali od onih, što poštuju Zakon više od Morala.
I zapitaše ga govoreći mu: “Zašto, dakle, hoćeš preporod, kad ti nisi Predodređen, ni Čudotvorac, ni Prorok?”
Odgovori im Milostivi i Ponizni Kandidat: “Ja hoću posvećenje Istine, a vi me ne poznajete, da bi sudili.“
Posle mene dolazi uzvišeni, u koga ja verujem, koji mi se pojavio, i kome ja nisam dostojan.
I pojaviše se Sumnje kad se Ponizni kandidat htede preporoditi.
U meditaciji razmišljajući Ponizni Kandidat vide sebe Preporođenog kako dolazi, i reče u sebi: “Gle, naivni i bezgrešni može svakog spasiti!“
I seti se šta je rekao: “Iznad mene ide uzvišeni, u koga ja verujem, i koji je pre mene postojao”, “Ja ga ne poznajem, ali On će mi pomoći da prebrodim sve opasnosti.“
I Ponizni Kandidat počeo besediti: “Videh Svetog Duha kako silazi s neba, i stade na Meni”
Nisam poznavao onoga koji mi je rekao da se duhovno pročistim i krenem u novi život. Poručio mi je: Ako vidiš nekoga da silazi Duh ka njemu, i stoji na njemu, to je onaj koji će govoriti Duhom Svetim.
Video sam i potvrđujem da je to Božji izaslanik.
U meditaciji, Kandidat počeo razmišljati o svojim Dobrim i Lošim osećanjima. I videvši sebe Proporođenog zaključio: “Bog je nevin i čist!”
Kad to čuše, Dobra i Loša osećanja ga odmah napustiše, i odoše za “Preporođenim”.
Videvši ih “Preporođeni ” upita: “ Šta hoćete? ” Osećanja odgovoriše: “Uvaženi, Vidiš li ti oko sebe”.
Preporođeni kandidat im odgovori: “Pogledajte sami”. Beše to novi početak.
A jedan od dvojice koji je sve čuo od Poniznog Kandidata i išao za

“Preporođenim” beše Hrabrost, brat Tvrdoglavosti.
On nađe svog brata, Tvrdoglavost, i reče mu: Mi nađosmo onog koji će doći i postati uzvišen. I dovede ga Preporođenom. A Preporođeni reče: “Poslušaj me Ostvareni Sine, moraš biti čvrst kao Stena.”
Sutradan on izađe među profani svet, i kad pronade Snagu, i reče joj: “Hajde za mnom. ”
A Snaga nosi u sebi hrabrost i čvrstinu. Snaga nađe Božji dar i reče mu: “Nađosmo onoga, kome je zapisano, našeg Izbavitelja, onoga koji će napredovati i postati uzvišen.”
I upita Božji dar: “Hoće li izdanak biti dobar”, Snaga odgovori: “Dođi i vidi.”
A Preporođeni videvši Božji dar kako ide ka njemu, reče za njega: “Evo božjeg ratnika u kome nema lukavstva.”
Upita ga Božji dar: “Kako me poznaješ ?“, Odgovori Preporođeni: “Pre nego te pozva Snaga, osetio sam da si za Mir i Prosperitet.”
Odgovori Božji dar: “Prečasni, Ti si se porodio, i bićeš Car koji pobeđuje.”
„Hvališ me, zato što sam ti rekao da si za mir i prosperitet” odgovori Preporođeni.
Kada je nebo otvoreno, Božji sinovi se duhovno uzdižu i spuštaju.
Bi uzdizanje slabe profane osobe, i beše prisutna Gorčina (Sujeta), majka Preporođenog.
Beše pozvan Preporođeni i njegova Osećanja na Ceremoniju.
I kad nesta duhovnog dobra, Sujeta reče: Nema dovoljno Svetlosti.
Preporođeni reče u sebi: Nije me briga za Sujetu. Još nije došao trenutak.
Sujeta reče njegovim vrlinama: Radite kao što vam se kaže. Vrine su ovde: skromnost, poverenje, dobrotu, jedinstvo, trezvenost, strpljenje, poniznost
Nesavršen čovek beše spreman za ritual pročišćenja (posvećenja).
Preporođeni reče svim svojim vrlinama: “Krenite u novi početak“ (novi život) i reče vrlinama: “ Idite Duhovniku “
I kad Duhovnik oseti radost od pročišćenja zovnu kandidata.
I reče mu: “Svaki čovek prvo ispoljava obilje radosti, a kada se prisutni opiju, saopštava loše vesti, a ti si dobre vesti čuvao do sada.“
Ovo je početak čuda slabe osobe koja među prisutnima pokaza svoju volju i pokaza čast svoju, a centru njegovog oka zasija Sigurnost.
Potom oseti ispunjenje: i On, i njegova Sujeta, i njegova Osećanja i Emocije njegove. Ali ovo ispunjenje ne trajaše dugo.
I blizu beše trenutak Ličnog Otkrovenja (Izlaska), i on Preporođeni Kandidat ode u svoje Mirno Prebivalište (meditacija).
I nađe u sebi okupljene slugu: Poznavaoce dobra i istine, Božju brigu, Novo stvaranje, Poniznost i Koristoljubivost.

I načini bič od uzica i istera sve iz sebe 7 greha: požudu, oholost, ljutnju, pohlepu, zavist, proždrljivost, lenjost.
I reče onima što unovčavaše sebe: “Bežite i ne činite od Božjeg doma, dom trgovački.”
A Emocije ga opomenuše da u Svetom Pismu stoji: “Revnost za tvoju dušu, izjeda me“, “Revnost za tvoju ličnost, izjeda me.“ Odjekivalo je u njemu.
Zahvalnost ga upita: “Ko si ti, da to smeš činiti?”
Preporođeni im odgovori: “Kad materijalno padnem, duhovno ću se uzdignuti.“
Zahvalnost mu reče: “Nesavršeni čovek gradi novi život uzdizanjem autoriteta.“ Misleći se na mentalni sklop. “A kad se preporodi, negativna osećanja se povlače i veruju Preporođenom.“
U smirenom bivstvovanju, u trenutku Ličnog Otkrovenja (Izlaska), Osećanja verovaše u načinjena čuda. Ali Preporođeni ne verovaše svojim osećanjima. I ne treba neko da mu opisuje čoveka. On sada zna šta se krije u svakom čoveku.
Ovaj Probuđeni, u meditaciji vide sebe Preporođenog i reče mu: “Znamo da je Bog sa tobom, jer ovo ne može činiti osoba, ako nije Bog sa njim”, “Ko se ne prosvetli i ponovo ne rodi, ne može ostvariti duhovno ispunjenje.” odgovori mu Preporođeni. “Kako se može čovek ponovo roditi, ako je star?”
“Ko se duhovno ne pročisti, ne može ostvariti ispunjenje.“
“Materijalno rađa materijalno, a duhovno rađa duhovno. “Nemoj se čuditi: Duh je svuda oko tebe i njegov glas čuješ.“
“Kako to može biti?”
“Ti učiš ljude pobedi, a to ne znaš?” reče Preporođeni Spasitelj.
“Mi govorimo šta znamo, i svedočimo šta videsmo, ali svedočanstvo naše drugi ne prihvataju.“
“Kako ćete verovati u duhovno, kad ne verujete u materijalno?”
“Duhovno spuštanje imaju oni, što su se ranije uzdizali.“
“Spašavamo se izvlačenjem zla (haosa) i transformacijom sebe.“
“Niko neće poginuti, nego će imati ispunjen život u večnoj sadašnjosti.“
“Bogu je mila ova transformacija, i novo-rođeni sin neće poginuti, već će imati večnu spokoj u životu.“
Jer novo-rođeni sin, nije sudija, već Preporođeni Spasitelj (Izbavitelj).
Ko u njega veruje – ne sudi mu se, a ko ne veruje – već je osuđen.
A sud je novi svet, Ali ljudima je milija tama, nego svetlost, jer su njihova dela zla.
Svako ko čini zlo, boji se svetlosti i beži od svetlosti.
A ko dobro čini, priča o svojim delima.

Preporođeni Kandidat sa svojim osećanjima postade hvaljen i veličan, u razgovorima i savetima.
I Ponizni Kandidat se preporodi iz Tame, uz Smirenost, iako beše preplavljen opasnostima.
Ali Ponizni Kandidat još ne poznaše Kaznu.
Tada postade rasprava između Dobrih i Loših Osećanja, i Zahvalnosti, oko Nevinosti.
I zajedno rekoše Kandidatu: “Oduševljeno verujemo u uzdizanje svih koji su pali nisko, jer jedino preporod to omogućuje.”
“Čovek može primiti i zadržati samo duhovne stvari.” odgovori Kandidat.
“Vi ste moji svedoci: Ja još uvek nisam Preporođen, nego idem tim putem.”
“Ko je vernik – kandidat je, a prijatelj kandidata stoji i sluša ga, i raduje se njegovom glasu. Moja radost se ostvarila“, “On treba da raste, a ja da se umanjujem.”
“Ko dolazi odozgo, nad svima je“, “Ko je materijalista, uvek je nisko“, “Ko je duhovan, nad svima je.“
Dešavanja potvrđuju ono što on govori, ali njegovo svedočanstvo niko ne želi da prihvati.
Onaj ko prihvati – potvrđuje da je Bog istinit.
Ko je sa Bogom, Božje reči govori. Sveti duh se ne daje na meru.
Ko gospodari sobom, voli preporod, i sve čini za preporod. Ko veruje u sebe Preporođenog imaće večni spokoj u životu. Ko ne veruje, neće imati života, već samo Gnev, koji će se nakupljati u njemu.

Rad predstavlja gnostično tumačenje prva tri poglavlja Jevanđelja po Jovanu. Kumranski Spisi i tekstovi iz Nag Hamadija su pomogli gnostičkom tumačenju Jevanđelja. Sva jevanđelja su gnostički tekstovi. [Gnosticizam](#) je nastao u IV veku p.n.e. kao sekta unutar judaizma. Prve vođe hrišćanske crkve su bili Gnostici. Gnosticizam je neposredno iskustveno saznanje o natprirodnom ili božanskom u čoveku, duhovno znanje prosvetljenog čoveka. Da bi spoznao svet, i oslobodio se njegovih okova, čovek se mora okrenuti sebi i posvetiti Mudrosti (Sofiji). Čovek mora pronaći izvore ljubavi, radosti, mržnje i žudnje. Spasenje je čin spoznaje istine, dobrote i lepote. Nema ljubavi bez mudrosti. Ako nije pod kontrolom razuma pružena ljubav daje negativne rezultate. Zato Gnostika objedinjuje: Ezoteriju (istinu o sebi) i Metafiziku (unutrašnje uzročno-posledične transformacije kroz prostor i vreme).

MKU PLKL Brat G. .Đ. .

64-4 Budimo dobri potomci da bismo bili preci

by Sirijus

in Sirijus broj 64

U ozračju vremena – Svetlosti.

Smenjuju se dani, noći. Godišnja doba. Stari odlaze mladi dolaze. Sve se brzo zaboravlja. I, sve nas, čeka ista sudbina. Ostaće samo uspomene i sećanja zapisana na papiru...

Draga Braćo na današnji dan : 2.07.6012.:G.:I.:S.: preselio se na Večni Istok VM VNLS naš Dragi Brat Branko Medojević (1950 – 2012). Redovni profesor Ekonomskog fakulteta Univerziteta u Beogradu, bivši dekan EF u dva mandata, prorektor Univerziteta u Beogradu, šef Katedre, šef poslediplomskih studija.

Od svih titula, titula ČOVEK/BRAT mu je iznad/ispred svega!

To mišljenje verujem da dele i ostala Braća koja su ga poznavala – klesala, brusila, Gradila ...s Bratom Medom kako smo ga od milja zvali.

'Pokoljenja djela sude...".

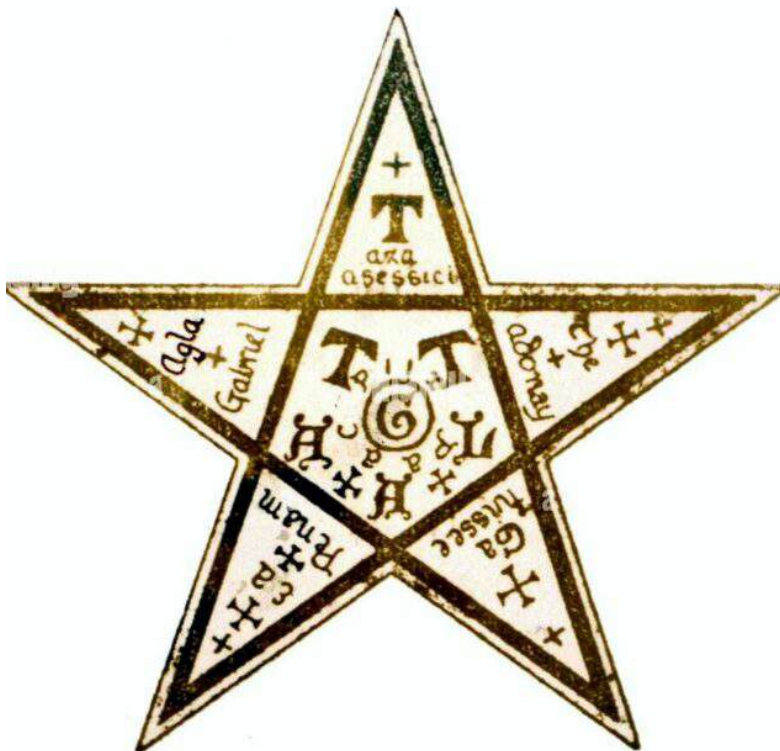
"Čovek nije umro dok ga se sećaju potomci, prijatelji..."

*Br. S. Ć. Otilo,
M.K.U. PL "Đorđe Vajfert "*

64-5 Broj Pet

by Sirijus

in Sirijus broj 64

Još od antičkih vremena, brojevi nisu samo služili za brojanje i računanje, već kao osnova za stvaranje simbola. U tom pogledu, brojevi nisu izražavali samo kvantitet nego ideje i snage i svaki je posedovao svoje karakteristike i svoju ličnost koje su ga činile drugačijim od ostalih.

Jezik brojeva je univerzalan jezik a Platon je smatrao da svet brojeva predstavlja vrhunac spoznaje i suštinu harmonije.

Broj pet je treći prost broj iza dva i tri. U Slobodnom zidarstvu ovaj broj je simbol Pomoćnika. Kroz ceo ritual unapređenja u stepen pomoćnika ponavlja se ovaj broj.

Po Pitagori je broj pet podjednako važan kao i broj 10, čija je polovina. Znak jedinstva, božanski broj, spoj nebeskog principa Oca i zemaljskog principa Majke.

Broj pet se sastoji od broja tri, prvog neparnog broja, muškog asimetričnog principa i broja 2, prvog parnog broja, ženskog principa. Za Grke je predstavljao broj ljubavi i stvaranja, broj harmonije i projekcija duše univerzuma.

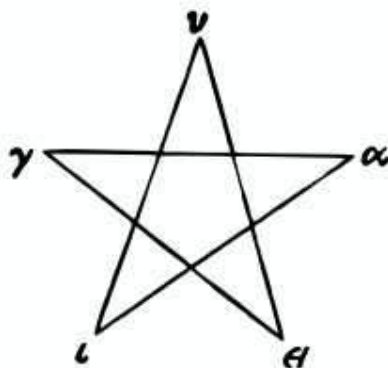
Postoji pet elemenata, vatra, voda, vazduh, zemlja i peti element, nazovimo ga etar. Tako se i broj pet opet odnosi na kvintesenciju, nevidljivi duh i peti princip koji vraća Jedinstvu četiri osnovna elementa. On je i broj spona koji označava svaku vrstu promena, tranzicija i vodi stalnoj evoluciji i promeni.

Materija koja ne može biti statična već je u stalnom menjanju u svim postojanju susreće u broju pet idealnu simboliku. Ovaj zbir muškog principa broja tri i ženskog principa broja dva je broj živog bića, stvaranja i individualnosti. Broj Pomoćnika.

Priča nas dalje vodi do vizuelizacije broja pet. Petokrake zvezde ili pentagrama. Za ovaj deo rada odabrao sam da vam ispričam par kratkih priča o ovom simbolu. Simbol je jako značajan i jedna knjiga ne bi bila dovoljna da pokrije njegovo značenje i gde je sve korišćen. Gotovo paralelno sa razvojem pisma i korena razvoja civilizovane svesti javlja se ovaj simbol i to negde sredinom četvrtog milenijuma na bliskom istoku u Mesopotamiji. Grad Ur je ovaj simbol koristio kao svoj pečat. Krajem četvrtog milenijuma p.n.e. u dokumentima grada-države Uruk, pentagram se javlja prvi put u pisanom obliku, zapisanog u vidu klinastog pisma. U kasnijim dokumentima klinastog pisma (oko 2.600. g.p.n.e.), pentagram se dovodi u direktnu vezu sa „nebeskom oblašću“ (zvezdano poreklo), kao i sa boginjom Ištar. Pentagram, sa grčkog pet linija, je predstavljen pomoću pet linija koje se međusobno presecaju ili pomoću jedne linije polomljene pet puta. Pentagram se može iscrtati jednim potezom.

Već pominjani Pitagorejci su ovaj simbol smatrali znakom savršenstva, budući da se u odnosu proporcija nalazi Zlatni Presek. Veza sa savršenstvom je takođe ogledana i u drugom imenu ovog simbola, Pentalfom jer ovaj simbol može predstavljati i pet savršeno ukombinovanih slova A.

Veruje se da se Pitagora upoznao sa simbolom Pentagrama tokom svog boravka u Egiptu i Vavilonu i na početku je ovaj simbol nazivan HUGIEIA, što se ugrubo prevodi kao zdravlje. Higija je u grčkoj bila boginja zdravlja.

U pitagorejskom pentagramu se može videti i natpis UGIEA. Pitagora je takođe unutar pentagrama uviđao i metafizičku simboliku vladavine duha nad materijom, gde je vrh pentagrama glava čoveka a četiri preostala kraka predstavljaju četiri elementa univerzuma (vatra, voda, vazduh i zemlja).

Gnostici su za pentagram vezivali značenje duhovnog. Verovali su da [plamteća zvezda](#), pentagram, ima izuzetno snažan uticaj na duhovni plan i koristili su ga u mnogobrojne ritualne svrhe.

[Pentagram](#) je takođe bio povezivan sa pet prvih knjiga u Starom zavetu, veruje se da je korišćen kao simbol pre krsta u ranohrišćanskim pokretima.

U Jerusalemu, pentagram se javlja kao gradski pečat. U starohebrejskom jeziku, koji ne sadrži samoglasnike, Jerusalem se pisao pomoću pet suglasnika JRŠLM, koji su se urezivali između stranica pentagrama. Jevrejska zajednica je pentagram izjednačavala sa pet knjiga Pentateuha, prvih pet knjiga Tore. On se u nekim verzijama javlja i kao pečat kralja Solomona. Međutim, Solomonov [pentagram](#) je svakako bio jedan od njegovih sedam korišćenih simbola. Okružen opisanom kružnicom i sigilima ispisanim unutar krakova i van njih, od kojih se najviše ističe Tetragramaton, naziv koji označava neizrecivo ime Božije (u Kabali dokumentovano kao Jod He Vau He), takođe i četvoropolni magnet (splet četiri elemenata u svojoj interakciji) i natpise gde svaka reč ima specifično ezoterično značenje.

U istočnoj Srbiji, u okolini Knjaževca, u selu Ravna, nalazi se nekropola iz perioda ranog srednjeg pod nazivom Slog. Nekropola se nalazi u blizini rimskog utvrđenja Timakum Minus, koje je datovano u period između 1. i 4. veka n.e. Ravna je najstarije vojno utvrđenje u timočkoj oblasti, a značajno je po tome što je bilo administrativno središte rudarskog regiona, sa osnovnom delatnošću prerade rude bakra. Sa ove nekropole potiče prsten sa ugraviranim pentagramom, koji je u periodu ranog srednjeg veka najčešće korišćen kao magijski simbol i [simbol](#) za zaštitu onoga koji ga nosi. Prstenje je u srednjem veku čest nakit koji se nosi uglavnom na desnoj ruci, češće po jedan a ređe po dva, a mogli su ga nositi muškarci, žena i deca. Specifično prstenje, poput navedenog, pored simboličke, je imalo i magijsku svrhu.

U masoneriji, pentagram je poznat i pod nazivom „beskrajni čvor“, zbog svojih prepletenih linija. Zbog svojih geometrijskih svojstava, pentagram se u masoneriji koristi da simbolizuje Vrlinu i Dužnost. U ženskoj masoneriji, [pentagram](#) sa dva kraka okrenutim ka gore se koristi kao simbol istočne zvezde (Ištar, Astarte, Inaana).

Od renesanse do danas pentagram je nadalje korišćen u svojim obnovljenim i reinkarniranim značenjima od strane alhemičara, okultista (u magijskom redu Zlatna Zora postoje privlačeći i terajući ritual pentagrama, koji služi za magijsku zaštitu i jačanje duhovnih iskustava), hrišćana, bahaista (iranska religija nastala u 19. veku), vikanaca, satanista (obrnuti pentagram) pa i u popularnoj kulturi, čak i u politici (etiopska i marokanska zastava sadrže [pentagram](#) u sredini).

Sa vremenom, mistika koja okružuje ovaj simbol ne jenjava, te se njegova snaga vremenom pojačava. Svakako, u različitim periodima i različitim oblastima, naizgled jednostavni [simbol](#) ima izuzetno kompleksnu primenu i upotrebu koje proističu iz istog arhetipskog principa. Neshvatljivi haos nesvesnog, apstraktni mikrouniverzum još uvek čini veći deo naše svesti i on govori potpuno drugačijim jezikom a sa svesnim komunicira kroz simbole. Jedan od njih je simbol Pomoćnika, Pentagram.

Na “Orijentu Beograd” 17.10.2024. G.I.S.
PL “Đorđe Vajfert”
Brat I. S.